

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-07-000 828
Бања Лука, 18.9.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Јанка Нинића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Д.П. из М., кога заступа Б.Ч., адвокат из П., против тужене ЈП РТРС Б., коју заступа пуномоћник З.М., запослена код тужене, ради остваривања права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца, против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-Гж-06-000 462 од 08.5.2007. године, на сједници одржаној 18.9.2009. године донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Сокоцу број Рс-388/05 од 07.6.2006. године одбијен је тужбени захтјев тужиоца Д.П. којим је тражио да се поништи одлука генералног директора тужене ЈП РТРС Б., број 02-825/03 од 14.4.2003. године и рјешење в.д. генералног директора тужене број 736/03 од 28.02.2003. године, уз обавезу да га тужена врати на рад и распореди на послове које је обављао до престанка рада код тужене или на друге послове који одговарају његовим стручним и радним способностима.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-Гж-06-000 462 од 08.5.2007. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужилац ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и удовољи тужбеном захтјеву или да се укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Тужена је у одговору на ревизију тужиоца оспорила наводе ревизије и предложила да се иста одбије.

Тужбом се тражи заштита права из радног односа на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је завршио средњу економску школу, који је са туженом дана 17.7.1996. године засновао радни однос на неодређено вријеме на радном мјесту издавања студијске опреме на којем је радио до краја 1997. године, када га је тужена распоредила на радно мјесто возача на којем је радио до доношења рјешења тужене број 736/06 од 28.02.2003. године по којем му је престао радни однос код тужене, против кога је поднио захтјев за заштиту права који је одбијен одлуком тужене број 02-825/03 од 14.4.2003. године. Према образложењу побијане одлуке о престанку радног односа тужиоцу, произилази да је услјед економских и организационих разлога дошло до тешке финансијске и организационе ситуације, те рационализације радне снаге, а након доношења нове организације и систематизације радних мјеста која је ступила на снагу 28.02.2003. године, тужиоца није могла распоредити на радно мјесто које одговара његовим стручним и радним способностима. Даље је утврђено да је новим актом тужене о организацији и систематизацији радних мјеста из фебруара 2003. године, било предвиђено пет извршилаца – возача у И.-т. ц. у С. (сада И.) С., након чега су остали у радном односу, С.В., Р.К., В.П., В.Г. и Ј.Ћ., који су са туженом закључили уговор о раду на неодређено вријеме, а који су испуњавали предвиђене услове средње стручне спреме, висококвалификованог возача или квалификованог возача. Да је током 2002. године и ранијих година тужена пословала са губицима који су се односили на неисплаћене плате запосленим радницима, а затим обавезе према трећим лицима настале у пословању тужене, те обавеза плаћања јавних прихода (пореза на плате запослених радника, доприносе и др.). Да у вријеме доношења рјешења о престанку радног односа код тужене није било слободно радно мјесто на које би се тужилац по стручној спреми и радним способностима могао распоредити на рад и да је из списка запослених радника код тужене од 01.4.2005. године утврђено да је током 2003. године у И.-т. ц. у И.С. престао радни однос 35-торици радника, а у И.-т. ц. у Б.1 55-торици радника, из чега произилази да је код тужене престао радни однос мање од 10% од укупног броја запослених радника у фебруару мјесецу 2003. године (586 запослених радника).

Код оваквог стања чињеница нижестепени судови су закључили да је радни однос тужиоцу код тужене престао у складу са одредбом чл. 113. ст. 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 38/00, 40/00, 47/02, 38/03 и 66/03, у даљем тексту: ЗР) и да код тужене није било слободно радно мјесто да тужиоца по његовим стручним и радним способностима распореди на рад, па су због тога одбили тужбени захтјев тужиоца.

Ревизија није основана.

Смањење броја запослених радника код тужене је услједило услјед тешке економске ситуације у њеном пословању (пословала са губицима током 2002. и ранијих година), услјед којих нису вршене исплате плата запосленим радницима и плаћања обавеза на име пореза, доприноса и др., а што током трајања спора није ни било спорно између парничних странака, због чега је код тужене током фебруара 2003. године донесен акт о новој систематизацији радних мјеста у И.-т. ц. у Б.1 и у

И. С. у којем је на радном мјесту возача на којем је и тужилац радио, са 7 радних мјеста смањен број на 5, а затим на 4, на којем су остали да раде радници који су имали квалификације, висококвалификовани возач или квалификовани возач, које су предвиђене наведеним актом тужене за то радно мјесто што тужилац није имао, јер је завршио средњу економску школу, из чега произилази да је тужена приликом доношења одлуке коме ће од запослених радника престати радни однос услијед смањења броја запослених радника на том радном мјесту, узела у обзир основни критериј, који је и по схватању овога суда, један од одлучних критерија, да на том радном мјесту остану да раде радници који су по својим квалификацијама и стручним способностима способни да раде, а да рад престане оним радницима који такве квалификације немају.

Из наведених разлога указују се неоснованим приговори ревизије тужиоца да тужена приликом доношења одлуке коме ће од вишка запослених радника на радном мјесту возача, престати радни однос, није имала критерије на основу којих се утврђује коме од њих престаје радни однос.

Стога је престанак радног односа тужиоцу услиједио након економским, организационих и других разлога, које су код тужене настале прије доношења акта о систематизацији радних мјеста по којем је смањен број запослених радника у И.-т. ц. у И.С. на радном мјесту возача, па стога и побијана одлука о престанку радног односа тужиоцу није донешена супротно одредби чл. 113. ст. 1. тачка 2. у вези с одредбом чл. 124. и 125. ЗР, јер је тужена прије доношења акта о систематизацији радних мјеста благовремено обавијестила синдикат о мјерама које ће предузети како би се превазишло тешко економско стање у њеном пословању, мада је број радника којима је због тога престао радни однос био мањи од 10% од укупног броја запослених радника код тужене, а и тужена се прије доношења одлуке о престанку радног односа консултовала и са синдикатом радника код тужене.

С обзиром на речено, неосновани су наводи ревизије тужиоца да су нижестепени судови погрешно судили када су одбили његов тужбени захтјев за поништење одлуке о престанку радног односа и његовом враћању на рад код тужене.

Остали наводи ревизије тужиоца нису од значаја у односу на правилност и законитост побијане одлуке.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, нити има недостатака у доношењу побијане одлуке на које овај суд пази по службеној дужности. Зато је ревизију тужиоца ваљало одбити као неосновану (чл. 248. Закона о парничном поступку -„Службени гласник РС“ број: 58/03 до 63/07).

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић